Arnošt Vašíček

ZKÁZY A ZÁZRAKY

Nevysvětlitelná zmizení | Ztracení v čase | V zajetí přízraků | Dobře utajené síly | S puncem prokletí | Tajuplné obrazy | Strašidelné domy

MYSTERY FILM

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK

ZKÁZY A ZÁZRAKY

MYSTERY FILM
Ostrava 2013

Arnošt Vašíček: Planeta záhad - Zkázy a zázraky
Mystery Film, Ostrava 2013
1.vydání Baronet Praha 1999
Copyright © Arnošt Vašíček
Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)
Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikováná, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2
Fotografie©Arnošt Vašíček
Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošců

Mystery Film
Ostrava 2013
ISBN 978- 80-87730-19-5

Obsah

Nevysvětlitelná zmizení 7
Osudný trik – Šokující únosy – Úniky z přítomnosti – Muž, který se propadal – Magický tanec atomů – Zásah z jiné dimenze? – Brána alternativního světa – Ztraceni v čase

Tajuplné sochy a obrazy 27
Oživlé podobizny – Tváře na skle – Neviditelní malíři – Madona z candelarie – Ukřižovaný varuje před zkázou

Strašidelné domy 47
Inspekce ze záhrobí – Průsvitný mnich – Střetnutí dobra a zla – Bezradní krotitelé duchů – Ozvěny bolesti – Portrét poltergeista

V zajetí přízraků 61
Obžaloba ze záhrobí – Pádné důkazy

Zjevení lásky 66
Matka boží varuje

Podivné zkázy 71
Uctívači ďáblova chřtánu – Případ spolehlivé bohyně – Tragická očista vesmíru – Předpovězené katastrofy – Pravdivý hlas bible

Nezničitelné svátosti 85
Ohnivzdorné plátno – Plášť přetrvávající věky – Netlející těla

Dobře utajené síly 94
Na křídlech magie

S puncem prokletí 102
Neviditelní ochránci hrobů – Slova, která zabíjejí – Nositelé neštěstí

Fantastické kuriozity 108
Podivné vzpoury – Příliš zdravá pohřebiště – Věčný pramen – Živé seizmografy – Kletba dinosaurů – Vzdorující hroby – Oči neviditelné bytosti

Nevysvětlitelná zmizení

Proslulý americký iluzionista David Copperfield představil v roce 1998 nový program nazvaný You. V jedinečné kouzelnické show vršil jeden ohromující trik za druhým. Dokázal se rozpůlit v pase, takže dolní polovina těla kráčela vedle horní, dvěma půvabným divačkám vyměnil spodní prádlo, aniž by je svlékl, nechal se uzavřít do krabice, aby se vzápětí nevysvětlitelně zhmotnil uprostřed nabitého sálu a v jediném okamžiku proměnil původně různé listy v dlaních tisíců přítomných v kartu se stejným symbolem.

Nesporným vrcholem se stalo „vymazání ze světa" třinácti náhodně vybraných diváků. Mág rozhodně nemohl jejich volbu ovlivnit a neměl možnost se svými „oběťmi" předem zkoušet. Při představení 3. prosince v Praze třináct jedinců vystoupilo na stupínek, usadilo se na židle, bylo zakryto závěsem a vzápětí nevysvětlitelně zmizelo. Po skončení představení se celá třináctka náhle ocitla u vchodu do haly. Všichni „absolventi zmizení" byli sužováni podivnou tísní a těžce definovatelnými pocity. Nikdo z nich ani netušil, co se s ním v uplynulých chvílích dělo a jakým způsobem byl přemístěn z pódia ke vchodu. Nikdo necítil sebemenší náznak pohybu, nemanipulovalo s nimi technické zařízení ani jiné osoby, nezaznamenal žádné doteky, jen děsivé ticho, prázdnotu a chlad. Byla jejich paměť vymazána pomocí hypnózy, nebo existuje jiné vysvětlení?

Obdobná tajemná zmizení, zázračné úniky ze svěrací kazajky, pevně svázaných řetězů, neprodyšně uzamčených beden a dalších

nepřekonatelných překážek jsou už od dávnověku oblíbenými kousky kouzelníků. Naprostá většina z nich je jistě pouhý trik a dokonale připravená iluze. V ojedinělých případech se nás ale zmocňuje podezření, zda výjimečně úspěšní mágové přece jen nenašli cestu, jak krátkodobě pokořit fyzikální zákony, zda nedokázali rozložit své či cizí tělo na molekuly a nenechali je putovat prostorem. Zvlášť když přenos z místa na místo skončil tajemnou tragédií.

Osudný trik

V roce 1935 si mnoha povedenými kousky proslavený iluzionista Jack Harrison pronajal pozemek v londýnském Hyde Parku a na něm nechal vybudovat amfiteátr pro deset tisíc diváků. Uprostřed, jako pohádková chaloupka na muřích nožkách, stála na ocelových sloupcích 185 centimetrů vysoká dřevěná bedna uzavřená dveřmi s bytelným zámkem. Několik desítek dobrovolníků mohlo bednu důkladně prozkoumat zvenčí i uvnitř a potvrdit, že nemá dvojí stěny, tajný východ a ani není opatřena žádným jiným zařízením umožňujícím provedení jakéhokoli triku. Jack Harrison vstoupil po schůdcích do bedny. Jeho asistent uzamkl dveře, schůdky odstranil a z pistole vypálil pět ran do vzduchu. Po krátké chvíli napětí byly dveře opět otevřeny. Bedna zela prázdnotou. Publikum překvapeně zíralo, jak ji pomocníci nastavují do všech stran. Záhy Jack Harrison vystoupil ze svého mercedesu, který stál zaparkovaný asi patnáct metrů od bedny, na samém okraji travnatého jeviště. Dav šílel. Několik nedůvěřivců ihned začalo pročesávat park, aby našlo tajnou chodbu v podzemí. Marně.

Harrison nikdy svá jedinečná čísla neopakoval, tentokrát ale výjimečně svolil k repríze s tím, že vzdálenost k vozu bude prodloužena na sedmdesát metrů. Při novém představení vešel opět do bedny, která vzápětí osiřela. Publikum aplaudovalo vstoje. Byly to předčasné ovace. Po úspěšné předehře nastoupilo šokující finále. Z mercedesu nikdo nevystoupil. Na sedadle ležely

pouze iluzionistův klobouk a ebenová hůl. Rozpačití asistenti důsledně prohledávali areál, trávník pod bednou i v okolí byl do hloubky dvou metrů rozkopán. Nikde se nenašla jediná stopa. Harrison před zraky deseti tisíců diváků navždy zmizel.

Byl to pouze další dokonalý trik? Ztratil se Harrison záměrně, aby žil kdesi jinde a pod jiným jménem? K takovému kroku, jak se zdá, neměl žádný důvod.

Jeho kariéra kouzelníka byla více než úspěšná a přinášela mu obrovské zisky. Netrápily ho dluhy ani mrzuté patálie se ženami. Nic mu nescházelo, a pokud je známo, nebyl vystaven vydírání či jiným nepříjemnostem. A je zde ještě jedna značně podivná okolnost: nikdo z Harrisonových asistentů neměl ani zdání, jakým způsobem je přenos z bedny do vozu prováděn. Pokud šlo o technicky dokonale připravenou iluzi, složitá příprava jistě vyžadovala pomoc a spolupráci dalších osob. Ale tak tomu prokazatelně nebylo. Kouzelník spoléhal pouze na své síly a schopnosti. Znamená to, že se skutečně dokázal jakýmsi neznámým způsobem neviditelně přemístit z jednoho místa na druhé, a že jeho zmizení bylo tedy dílem osudné chyby při provádění této teleportace?

Účastníci nešťastného představení přiznávali, že Harrison již při příchodu na jeviště vypadal ustaraně, jeho jindy tak usměvavá sebevědomá tvář zbledla a jevila znaky nervozity. Vyústily tělesné indispozice a nedostatečná míra soustředění v neodvratnou katastrofu? Bylo definitivní zmizení v bezedné propasti času a prostoru zákonitý důsledek výpadku koncentrace? Jak je možné, že se v mercedesu objevila část oblečení, ale samotný kouzelník tam nedorazil? Co mu zabránilo dokončit „zázračný“ přesun? Zůstal uvězněn kdesi v půli své unikátní cesty?

Šokující únosy

Překvapivé bleskové přenosy z místa na místo nejsou vždy dílem promyšleného záměru. Někdy jde o svéráznou hříčku neznámých sil. Lidé, kteří takovouto teleportaci prožili, se považují

za oběti únosu a vůbec nechápou, co jejich traumatizující zážitek vyvolalo.

V roce 1655 inkvizice nechala upálit jednoho muže za spolupráci s ďáblem. Nešťastník byl vmžiku přenesen z Goa ve východní Indii do Portugalska, což představuje vzdálenost asi 8000 kilometrů. Odsouzený si vůbec nedokázal

představit, jak k tomu došlo. Od planoucí hranice ho to ale nezachránilo.

Dobře zdokumentovaný je i případ španělského vojáka Gila Pereze, který 25. října roku 1593 zmizel ze stráže ve filipínské Manile, aby se vzápětí – silně zmatený – objevil před guvernérským palácem v hlavním městě Mexika. Ve zlomku sekundy tak urazil asi 16 000 kilometrů. Závratnou rychlost jeho šokujícího přeletu „teleportačním tunelem" potvrzuje další zajímavá okolnost. Perez se ze své původní strážní hlídky „vypařil" 25. října ráno a v Mexiku se objevil 24. října večer. To přesně odpovídá časovému rozdílu mezi oběma místy. Když v Manile již vládne nový den, Mexiko se teprve začíná loučit se včerejškem.

Většinou je takovýto přenos pouze jednostranný. Člověk se neznámo jak dostane na vzdálené místo a musí se vlastními silami dopravit na původní stanoviště. Jindy, jako kdyby vlastnil zpáteční lístek, se na okamžik ocitne v absolutním jinde a poměrně rychle se zase vrátí zpět.

Na sklonku sedmdesátých let 20. století bydlel pan A. P. s manželkou a dcerou teprve krátce v rodinném domku poblíž Olomouce. A tehdy prožil něco, čemu sám odmítá uvěřit. *„V sobotu večer u nás byla moje matka, která bydlí nedaleko. Se ženou se zabývaly pletením a já sledoval televizi. Asi o půl jedenácté se matka rozhodla odejít. Šel jsem rozsvítit světlo v chodbě, na verandě a venku před domem. Přes skleněnou výplň dveří jsem se díval, jak matka vychází z branky, a pak jsem zhasl venkovní světlo. Přesně s cvaknutím vypínače jsem se náhle ocitl na chodbě domu, který dobře znám, ale který se nachází více než sto kilometrů od nás. Sužován rozpaky jsem se neodvažoval pohnout a vzápětí jsem se stejně tajemně vrátil domů. Ne však přesně na stejné místo. Stál*

jsem ve tmě, šmátral rukama a nahmatal kliku. Otevřel jsem a zjistil, že stojím za dveřmi na schodech do sklepa. Byl jsem zmatený, nechápal jsem, co se vlastně stalo a vůbec netušil, jak dlouho to trvalo. Po návratu do obýváku jsem si sedl do křesla a začal uvažovat. Manželka si ničeho nevšimla, pletla klidně dál, nemohl jsem tedy být pryč dlouho, snad deset minut. Od vypínače na verandě ke schodišti do sklepa je dobrých sedm metrů. Mohl jsem tuto vzdálenost ujít, aniž bych si toho byl vědom? Později se přidaly další otázky. Při své nečekané návštěvě onoho vzdáleného domu jsem zaregistroval určité malé změny vybavení a rozestavení nábytku. Pak se ukázalo, že tyto detaily přesně souhlasí se současným stavem. Byl jsem tam tedy doopravdy, anebo naopak obraz domu přicestoval ke mně?"

Podobnou otázku si klade i Zdena Novotná z Prahy. *„ Seděla jsem doma na gauči a poslouchala skladby Antonína Dvořáka. Najednou jsem byla přenesena do zcela prázdné místnosti. Stěny, strop i podlahu tvořily holé kameny bez omítky. Na jedné straně bylo okno, nahoře do oblouku, a v další stěně se nacházel vchod stejného tvaru. Připadala jsem si jako ve starodávném hradu, když se ve dveřích objevila postava ženy v bílém. Pak výjev zmizel a já byla zpět ve svém pokoji. Po několika letech mi jedna známá ukazovala fotografie a turistické prospekty z dovolené v Turecku. Na jednom z nich jsem poznala místnost, v níž jsem se tehdy tak zvláštním způsobem ocitla. Byl to dům Panny Marie v Efesu."*

Úniky z přítomnosti

Obdobný výlet do bludiště prostoru bývá občas poznamenán časovou dilatací. Chilský desátník Armando Valdes se 25. dubna 1977 rozplynul ve vzduchu přímo před zraky svých šesti spolubojovníků. Když se asi po patnácti minutách znovu zhmotnil, jeho původně hladce oholenou tvář zdobilo několikadenní strniště. Kalendář na Valdesových náramkových hodinkách se posunul o pět dnů. Znamená to, že zatímco v pozemských